

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci žalobkyně:

BIVÓJ a.s.

sídlem Jateční 2884/23a, 746 01 Opava
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Bílým
sídlem Veleslavínova 252/5, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo zdravotnictví

sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2023, č. j. MZDR 26784/2023-3/PRO, ve věci přestupku na úseku ochrany před hlukem,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 25. 9. 2023, č. j. MZDR 26784/2023-3/PRO **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit **žalobkyni** na náhradě nákladů řízení částku ve výši 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Bílého, advokáta, se sídlem Veleslavínova 252/5, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

Žalobní námitky:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje (dále jen „Krajská hygienická stanice“ nebo „KHS“) ze dne 4. 8. 2023 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 95g, odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady vynaložené Krajskou hygienickou stanicí na měření hluku ve výši 32 597 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč. Měřením Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě (dále jen „Zdravotní ústav“) ze dne 7. až 8. 10. 2018 v prostorách provozovny žalobkyně na ulici Jateční v Opavě byl při nakládce a manipulaci se zbožím v prostoru nákladových ramp zjištěn vysoce impulsní hluk tvořený nárazem těles, pronikající do chráněného venkovního prostoru stavby objektu bytového domu rovněž na ulici Jateční v Opavě, který překročil hygienický limit hluku. Konkrétně byl hygienický limit hluku překročen dne 8. 10. 2018 v době od 0.20 do 1.20 hod. o 10,2 dB, když výsledná hodnota hladiny akustického tlaku impulsivního hluku po odečtení rozšířené kombinované nejistoty měření činila 38,2 dB, a hygienický limit pro vysoce impulsní hluk činil 28 dB. V řízení nechala KHS zpracovat znalecký posudek, který dospěl k poněkud odlišným závěrům. Tyto však KHS nezohlednila pro chybnou metodiku a rozhodla na základě zjištění Zdravotního ústavu. Žalovaný se v nyní napadeném rozhodnutí s postupem i závěry Krajské hygienické stanice ztotožnil.
2. Žalobkyně v žalobě namítla procesní pochybení a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Předně namítla neprovedení důkazu záznamem o měření, ze kterého vyšel Zdravotní ústav. KHS odůvodnila neprovedení tohoto důkazu jeho nadbytečností, protože impulsní hluk nelze určit poslechem záznamu. Žalovaný se s tímto vypořádáním ztotožnil. Podle žalobkyně správní orgány nepochopily podstatu námítky, neboť poslechem si správní orgán mohl ověřit, že záznam pochází z uvedené provozovny a o čem je protokol o měření hluku. Pokud by bylo uvedené puštěno na adekvátním přístroji, bylo by možné ověřit, které impulsy jsou součástí měřeného grafu, a zda tam jsou i ty impulsy, které žalobkyně namítá, tedy např. štěkot psa, přelet letadla a přejezd vlaku. Správní orgány pouze konstatovaly, že uvedené zvuky byly z měření Zdravotním ústavem eliminovány, žalobkyně však neví, z čeho tak dovozuje. Podle žalobkyně musí být ověřitelné, z čeho Zdravotní ústav vycházel.
3. Žalobkyně dále namítla nedostatečné vypořádání se závěry znaleckého posudku, který byl pořízen z podnětu Krajské hygienické stanice. Znalec v něm dospěl k odlišným závěrům než Zdravotní ústav. Správní orgány však k němu nepřihlédly a vyšly z hodnot zjištěných Zdravotním ústavem, ačkoliv rozpory mezi závěry znalce a Zdravotního ústavu nebyly relevantním způsobem odstraněny. Podle žalobkyně měl správní orgán buď vyzvat znalce, aby se k pochybnostem vyjádřil a svá znalecká zjištění doplnil či revidoval. Mohl nařídít výslech znalce nebo mohl žádat revizní znalecký posudek. K ničemu takovému však správní orgán nepřistoupil. Při hodnotách zjištěných znalcem by se prováděla korekce na zbytkový hluk, což by vedlo k jiné výsledné hodnotě a je zpochybněna sama správnost měření Zdravotního ústavu, ze kterého KHS vyšla. Pochybení je o to větší, že KHS odmítla provést záznam primárních dat, tedy sporného měření, k důkazu.
4. Správní orgány opakovaně dovolávají metodického pokynu, který však není nadřazen správnímu řádu, respektive zákonům a ústavě. Předmětné řízení je řízením o přestupku, ve kterém správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, ustanovení metodického pokynu tomu nemohou bránit.

5. Žalobkyně namítla, že správní orgány chybně neprovedly zápočet korekce pro zbytkový hluk. Žalobkyně v řízení bezvýsledně namítala způsob měření zbytkového hluku. I kdyby vyšla z hodnoty 29,9 dB, tedy hodnoty pro žalobkyni nejméně příznivé, a z hodnot zjištěných znalcem, tedy 39,9 dB, nebyl by rozdíl mezi výší zbytkového a impulsního hluku vyšší než 10 dB, což je hranice pro neprovedení zápočtu na zbytkový hluk. Zbytkový hluk nebyl měřen správně, neboť byl měřen jinde, než bylo prováděno měření hluku z provozovny žalobkyně. Měřeno bylo na ulici Těšínské, v té době uzavřené pro provoz, čímž byla hladina zbytkového hluku ovlivněna. Veškeré hodnoty musí být porovnány proti zbytkovému hluku v okamžiku, kdy nastávají, a to ve stejný čas. V posuzované věci však časové sekvence pro impulsní a zbytkový hluk stejné nejsou. Žalobkyně se dovolávala v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 87/2013-42. Porovnávat impulsní hluk s měřeními na zbytkový hluk v jiném místě, dokonce s výjimečně odstavenou dopravou, není možné, neboť zbytkový hluk se má vztahovat k místu samotnému.
6. Žalobkyně vznesla námitky k protokolu o měření, kdy vyčítlala, že fotografie, která je přílohou protokolu o měření, není fotografií, kterou by pořídily osoby provádějící měření, ale je stažena ze serveru mapy.cz. Dále namítla, že ve spise není fotografie mikrofону a jeho umístění na konkrétním místě. V protokole ani ve spise není graf o průběhu měření zbytkového hluku. V době provádění měření od objektu neodjelo ani jedno nákladní auto s rozvozem masa a uzenin, není tak zřejmé, co přesně bylo uvedeným měřením zaznamenáno.
7. Žalobkyně namítla, že jí přijatá opatření k omezení impulsního hluku k jeho eliminaci vedla, jak KHS zjistila v novém měření v roce 2022, kdy bylo sice znovu zjištěno překročení hygienických limitů hluku, ale bez impulsního hluku. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost nákladů na měření. Dále namítla, že uvedená částka je nepřiměřená.
8. Žalobkyně konečně namítla procesní vadu. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání s tím, že je doplní ve lhůtě 20 dnů, což neučinila, a žalovaný přesto rozhodl, aniž by jí k odstranění vad odvolání vyzval. Rozhodl tak, aniž by znal odvolací námitky.

Stanovisko žalovaného:

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť rozhodnutí považuje za zákonné a správné.

Zjištění ze správního spisu:

10. Zdravotní ústav provedl v rámci státního zdravotního dozoru měření hluku ve venkovním prostředí, v chráněném venkovním prostoru stavby na ulici Jateční v Opavě v době od 7. 10. 2018, 22.01 hod., do 8. 10. 2018, 3.10 hod. Byl měřen hluk z provozu žalobkyně (měření MM1). Hluk z celkového provozu zahrnoval chod provozních zařízení a provoz na nádvoří areálu, tvořený převážně pojížděním dodávkových vozidel mezi jednotlivými rampami. Šlo o běžný chod motoru, nakládku a manipulaci se zbožím ve vozidlech a u rampy (bouchání), přípravu vozidel k nakládce (bouchání dveří úložného prostoru) a odjezd vozidel mimo areál firmy. Byl měřen rovněž zbytkový hluk (MM2), a to „v akustickém stínu zájmového pole za bytovým domem na ulici Jiráskova, první nadzemní podlaží“. Zbytkový hluk je tvořen běžným dopravním ruchem ve městě Opava. V době měření zbytkového hluku nebyla na nedaleké ulici Těšínská zaznamenána žádná doprava. Protokol obsahuje dvě tabulky. V první je uvedeno:

Hluk zdroje (proměnný s impulsní složkou): čas měření 0:20 – 1:20, $L_{AeqT} = 47,3$ dB (výsledek není korigován na zbytkový hluk).

Výsledná celková hladina nekorigovaná na zbytkový hluk, stanovená pro určující ukazatel hluku $L_{Aeq1h} = 42,0$ dB (poznámka: je-li rozdíl mezi hladinou hluku zdroje a zbytkového hluku větší 10 dB., korekce se v souladu s Metodickým návodem MZ-HH, Věstník MZ ČR částka 11/2017, ze dne 18. 10. 2017, pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí, neprovádí).

Výsledná dopadající hladina nekorigovaná na zbytkový hluk stanovená pro určující ukazatel hluku $L_{Aeq1h} = 42,0$ dB = 40 dB.

Rozšířená kombinovaná nejistota měření činila $\pm 1,8$.

Výsledky měření jsou zachyceny v tabulce jak pro měření hluku zdroje (M1), tak pro zbytkový hluk (M2). Měření bylo provedeno v celkem pěti jednotlivých hodinách měření, které se pro M1 a M2 nepřekrývají, přičemž ani pro jedno měření není měřeno v čase vymezeném 0:20-1:20.

Zbytkový hluk MM2 je měřen 0:36 až 1:41 s výsledkem nekorigované hodnoty 36,5 dB a v době 1:38-1:41 s výsledkem 33,3 dB. Rozšířená kombinovaná nejistota měření činí $\pm 1,8$ dB.

Druhá tabulka se týká pouze výsledných hodnot měření hluku zdroje (MM1) v době od 0:20 do 1:20 hod. a jsou zde tři výsledné hodnoty nekorigované na zbytkový hluk: 47,3, 42,0 a 40,0.

11. Závěry Zdravotního ústavu jsou uvedeny v protokole o měření, proti němuž podala žalobkyně dne 20. 11. 2018 námitky. Krajská hygienická stanice dne 19. 12. 2018 jim jako nedůvodným nevyhověla. K námitce nesprávnosti metodiky při zjišťování impulsního hluku a zbytkového hluku Krajská hygienická stanice uvedla, že měření bylo provedeno akreditovanou laboratoří a hodnoceno v souladu s Metodickým návodem ministerstva zdravotnictví ze dne 18. 10. 2017. Tento je pro žalovanou a Státní zdravotní ústav závazný. Naměřená data byla zpracována a hodnocena v souladu s nařízením vlády č. 272/2011 Sb. (dále jen „prováděcí nařízení“). Vysoce impulsní hluk byl správně vyhodnocen odděleně mimo ostatní hluk provozu firmy, neboť každý z měřených druhů hluku má vlastní limit a jejich hodnocení musí být provedeno samostatně. Korekce dat nebyla provedena, neboť rozdíl ekvivalentní hladiny akustického tlaku měřeného zdroje hluku a ekvivalentní hladiny akustického tlaku zbytkového hluku je větší než 10 dB. Tento postup je v souladu s metodickým návodem a normou ČSN ISO 1996-2. S odkazem na protokol o měření Krajská hygienická stanice uvedla, že, *ekvivalentní hladina akustického tlaku posuzovaného zdroje hluku naměřená v době 0:20-1:20 hod. činí 47,3 dB a je tedy o více než 10 dB vyšší než ekvivalentní hladina akustického tlaku zbytkového hluku, která je rovna 36,5 dB měřena v době odpovídající tomuto času*.
12. Ve vyjádření k obvinění ze správního deliktu dne 8. 7. 2019 žalobkyně namítla mimo jiné naměřenou hodnotu 17,6 minut impulsního hluku v průběhu jedné hodiny. Žalobkyně poukázala na to, že pokud by 1 impuls trval jednu sekundu, pak by se jednalo o 1056 impulsů v průběhu jediné hodiny. Z definice impulsního hluku vyplývá, že impulsní hluky jsou vytvářeny jednotlivými zvukovými impulsy s dobou trvání do 200 milisekund, tedy pětina sekundy. Pak by se jednalo o 5280 impulsů za hodinu. To je při provozu expedice masa

uzenin prakticky nedosažitelná kadence. Proto se žalobkyně domáhala předložení měření, neboť má za to, že by měření mělo být ověřeno znaleckým posudkem. Žalobkyně dále poukázala na to, že v předmětné době z objektu neodjel žádný nákladní automobil. Dne 4. 11. 2019 žalobkyně navrhla provedení záznamu u ústního jednání, aby správní úřad bezprostředně posoudil množství impulsů, a to jednak s ohledem na vznesené námitky a jednak s ohledem na to, že podle odborného vyjádření společnosti Labtech s.r.o. ze dne 4. 11. 2019 vyplývá počet impulsů 232; společnost se přitom odvolávala na soulad postupu s ČSN ISO 1996-1, ČSN ISO 1996-2 a Metodickým návodem pro měření a hodnocení hluku v pracovním prostředí (věstník MŽP ČR, částka 6/2017).

13. Dne 4. 3. 2020 Krajská hygienická stanice ustanovila znalce z oboru akustika a uložila zodpovědět tyto otázky:

Bylo posouzením záznamu z předloženého nosiče dat – CD naměřeného hluku v noční době od 0:20-1:20 hod. zjištěn impulsní hluk a jaké délce?

Kolik hlukových impulsů se vyskytuje v době od 0:20-1:20 hod. v záznamu z měření provedeného Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě, který je v listinné podobě zaznamenan v protokole číslo 56 277/2018 a současně na nosiči dat?

Jaká je dle zjištěných hodnot (počtu a délky impulsů) výsledná dopadající hladina akustického tlaku (bez korekcí) odpovídající nejhlučnější noční době, tj. od 0:20-1:20 hod. na základě předloženého nosiče dat-CD?

14. Dne 18. 6. 2020 byl podán znalecký posudek. Znalec k otázce 1 uvedl, že v daném časovém rozmezí zjistil 302 vteřin s vysoce impulsním hlukem. K otázce 2 uvedl, že v předchozím bodě odpověděl na otázku množství výskytu zvukových impulsů, přičemž podle protokolu Zdravotního ústavu byl impulsní hluk zaznamenan v 17,6 minutách, což je 1056 sekund, tedy více než trojnásobek délky stanovené soudním znalcem. Na otázku třetí znalec odpověděl, že výsledná celková hladina akustického tlaku bez korekcí je 39,9 dB. Znalec poukázal na to, že Zdravotní ústav vypočetl celkovou hladinu akustického tlaku na 42 dB, znalec na 39,9 dB a společnost Labtech na 38 dB. Výsledek tak pro všechny tři subjekty leží téměř v pásmu nejistoty výpočtu 2 dB.
15. KHS si vyžádala ke znaleckému posudku vyjádření Zdravotního ústavu, který je podal dne 14. 7. 2020. Ten uvedl, že postup znalce při stanovení doby trvání impulsů byl nesprávný. Zdravotní ústav však postupoval „striktně podle (...) metodického návodu MZ-HH, Věstník MZ ČR částka 11/2017, ze dne 18. 10. 2017“. Poukázal na to, že prováděcí nařízení zná pouze vysokoenergetický impulsní hluk a vysoce impulsní hluk, nikoliv běžný impulsní hluk, který používá znalec. Postup znalce při posuzování impulsů poslechem z audiozáznamu a jím užití dělení impulsního hluku považoval Zdravotní ústav za „nesmyslné, nesprávné, nepoužitelné a pravděpodobně vychází z toho, že pan znalec je sice soudním znalcem v oboru akustika a vzduchotechnika, ale bez specializace na měření a hodnocení hluku pro účely ochrany veřejného zdraví“.
16. Žalobkyně ve vyjádření ke znaleckému posudku poukázala na to, že rozdíl mezi hodnotou zjištěnou znalcem 39,9 dB a nejméně příznivou hodnotou zbytkového hluku 29,9 dB je rozdíl nikoliv větší než 10 dB a měla by být provedena korekce na zbytkový hluk, což platí o to více, pokud se od hodnoty 39,9 dB odečte rozšířená kombinovaná nejistota měření 1,8 dB.

17. Krajská hygienická stanice dne 8. 2. 2021 v pořadí prvním rozhodnutím uznala žalobkyni vinnou z porušení povinnosti stanovenou § 30 odst. 1 zákona č. 250/2000 Sb., když nezajistila, aby hluk z provozovny nepřekročil dne 8. 10. 2018 v noční době v nejhluchnější hodině 0:20-1:20 hod. v chráněném venkovním prostoru stavby objektu bytového domu na ulici Jateční 45/23, Opava, hygienický limit hluku 28 dB stanovený pro vysoce impulsní hluk v noční době v chráněném venkovním prostoru stavby, podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 ve spojení s přílohou č. 3, část A, tabulka číslo 1, a přílohy číslo 4 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., když hluk při nakládce a manipulaci se zbožím v prostorách nákladových ramp umístěných v areálu provozovny obviněné působený vzájemnými nárazy pevných těles po dobu 17,6 minut a v průběhu jedné hodiny v noční době překročil hygienický limit o 10,2 dB, když výsledná hodnota hladiny akustického tlaku impulsního hluku po odečtení rozšíření kombinované nejistoty činila 38,2 dB, přičemž uvedeným jednáním obviněná porušila ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s § 12 odst. 1 a 3 a přílohou č. 3, část A, tabulka číslo 1 a příloha číslo 4 nařízení vlády číslo 272/ 2011 Sb., čímž spáchal přestupek podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., pročež jí byla uložena pokuta 200 000 Kč. Současně byla žalobkyně zavázána zaplatit uhradit náklady ve výši 32 597 Kč a náklady řízení 1 000 Kč.
18. Rozhodnutí Krajské hygienické stanice bylo k odvolání žalobkyně zrušeno žalovaným dne 8. 2. 2020, neboť Krajská hygienická stanice nerozhodla o návrhu žalobkyně na nařízení jednání, na kterém by byl k důkazu proveden předmětný záznam o hluku měření.
19. O tomto návrhu rozhodla KHS následně samostatným usnesením dne 17. 3. 2023. S odkazem na § 32a zákona o ochraně veřejného zdraví, podle kterého je k posuzování a vyhodnocování impulsního hluku příslušná odborná osoba zde uvedená, tedy držitel osvědčení o akreditaci nebo držitel autorizace podle § 83c, dospěla k závěru, že *přebrání zvukového záznamu o jednání prostým poslechem není aprobováno v nařízení vlády č. 272/2011 Sb., ani v Metodickém návodu (vyhodnocení impulsního hluku poslechem se neprovádí)*. KHS má tedy za to, že *návrh na nařízení ústního jednání pouze za tímto účelem je bezpředmětný, neboť výsledek takového ústního jednání by byl bez jakéhokoli přínosu pro vedené řízení, neboť k hodnocení specializovaného audio záznamu není správním orgánem (ani laické osoby bez příslušné kvalifikace) kompetentní*. Odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení žalovaný zamítl dne 30. 5. 2023 (změnil pouze vložení data), neboť se s názorem KHS ztotožnil.
20. Krajská hygienická stanice rozhodla dne 4. 8. 2023 opětovně tak, že žalobkyni uznala vinnou se shodnou skutkovou i právní větou i shodnou sankcí, jako v prvním rozhodnutí, jak je citována v odstavci 17 tohoto rozsudku.
21. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítla jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost s tím, že odvolání doplní ve lhůtě 20 dnů. Tak neučinila a žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím.

Posouzení krajským soudem.

22. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

23. Krajský soud považuje za podstatné stručně uvést právní úpravu, vztahující se k ochraně veřejného zdraví před negativními dopady hluku, neboť do této oblasti posuzovaná věc spadá.
24. Základní úpravu ochrany před hlukem obsahuje ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle kterého *osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, (...), a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, (...).* V odstavci druhém je definován hluk: *hlukem se rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož imisní hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis. (...). Za hluk podle věty první se nepovažuje zvuk působený hlasovým projevem fyzické osoby, nejde-li o součást veřejné produkce hudby v budově, hlasovým projevem zvířete, zvuk z produkce hudby provozované ve venkovním prostoru, zvuk z akustického výstražného nebo varovného signálu souvisejícího s bezpečnostním opatřením, zvuk způsobený přelivem povrchové vody přes vodní dílo sloužící k nakládání s vodami, zvuk způsobený v přímé souvislosti s činností související se záchranou lidského života, zdraví nebo majetku, řešením mimořádné události, přípravou jejího řešení nebo prováděním bezpečnostní akce nebo mimořádné vojenské akce (...).*
25. Přesnější definici a rozdělení hluku obsahuje prováděcí nařízení vlády k tomuto zákonu, jejíž příloha 3 obsahuje pro nyní posuzovanou věc podstatné stanovení hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru, a příloha 4 kritéria pro identifikaci impulsního hluku. Nařízení dále rozlišuje impulsní hluk *vysokoenergetický impulsní a vysoce impulsní* [§2 písm. c) a d) tohoto nařízení].
26. Podle správních orgánů se žalobkyně dopustila přestupku podle § 92g odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle kterého *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba, která používá nebo provozuje zdroj hluku nebo vibrací, provozovatel, správce nebo vlastník zdroje hluku nebo vibrací, anebo fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba jako pořadatel veřejné produkce hudby nebo jako osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 30 odst. 1 nezajistí, aby nebyl překročen hygienický limit hluku nebo vibrací.*
27. Překročení hygienického limitu hluku se pak dopustila překročením limitu *vysoce impulsního hluku* v noční době, který činí 28 dB (výše limitu není mezi účastníky činěna spornou). Žalobkyni podle správních orgánů přičitatelný hluk překročil po dobu 17,6 minut v průběhu jedné noční hodiny, limit o 10,2 dB, když *výsledná hodnota hladiny akustického tlaku impulsního hluku* po odečtení rozšíření kombinované nejistoty činila 38.2 dB.
28. Podle § 2 písm. d) se *vysoce impulsním hlukem* rozumí *hluk tvořený zvukovými impulsy ve venkovním prostoru, jejichž zdrojem jsou výbuchy v lomech a dolech, sonické třesky, demoliční a průmyslové procesy s pomocí výbušnin, střelba z těžkých zbraní, zkoušky výbušnin, další zdroje výbuchů, jejichž ekvivalentní hmotnost trinitrotoluenu překračuje 25 g, a podobné zdroje, a které v posuzovaném chráněném prostoru splňují kritéria stanovená v příloze č. 4 k tomuto nařízení.* Hladina akustického tlaku, přesněji *ekvivalentní hladina akustického tlaku $A_{L_{Aeq,T}}$* , je podle § 12 odst. 1 prováděcího nařízení tzv. určujícím ukazatelem hluku, s výjimkou vysokoenergetického impulsního hluku. V noční hodině se stanoví pro nejhluchnější jednu hodinu ($L_{Aeq,1h}$). *Určujícím ukazatelem* je fyzikální veličina, která charakterizuje hluk a

používá se k hodnocení nepříznivých účinků hluku z hlediska ochrany veřejného zdraví [§ 2 písm. a) tohoto nařízení].

29. Kdo může provádět měření hluku stanovuje § 32a zákona o ochraně veřejného zdraví: *Měření hluku v životním prostředí člověka podle tohoto zákona může provádět pouze držitel osvědčení o akreditaci nebo držitel autorizace podle § 83c.*
30. Jak vyplývá již z uvedeného přehledu právní úpravy, základem pro zjištění skutkového stavu, který je mezi účastníky sporný, je měření a vyhodnocení změřeného hluku. K tomu žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nevyhodnocení znaleckého posudku, který dospěl k odlišným závěrům než Zdravotní ústav, ze kterého správní orgány vyšly, a neprovedení k důkazu primární záznam o měření.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí znalecký posudek nehodnotil, pouze jeho závěry shrnul v části, kde popisoval procesní postup v řízení (zejm. na straně 12 napadeného rozhodnutí).
32. V prvostupňovém rozhodnutí se KHS posouzením znaleckého posudku zabývala zejména na straně 24. KHS uvedla, že za stěžejní považuje tu pasáž znaleckého posudku, ve které znalec uvedl, že podle Zdravotního ústavu vypočtená hodnota překračovala limit o 10 dB a hodnota vypočtená jeho osobou rovněž znamená překročení, byť je tato hodnota o 2 dB nižší. Z toho KHS vyvodila, že se „v předmětném časovém období v době měření vyskytoval vysoce impulsní hluk“. KHS dále uvedla, že se neztotožňuje s jeho závěry v částech, kdy znalec nepostupoval při vyhodnocení záznamu z měření dle Metodického návodu, který je závazný pro správní orgán i pro Zdravotní ústav, který měření prováděl. To KHS vedlo k tomu, že při stanovení celkové délky impulzního hluku a počtu zjištěných impulzů vyšla ze závěrů Zdravotního ústavu, nikoliv znalce. KHS považovala posuzování impulzů poslechem z audiozáznamu a dělení impulzního hluku na běžný impulsní hluk a vysoce impulsní hluk za nesprávné, neodpovídající Metodickému pokynu ani prováděcímu nařízení, které zná toliko vysokoenergetický impulsní hluk a vysoce impulsní hluk. Měření hluku a jeho hodnocení podle KHS *musí být provedeno zcela a pouze dle metodického návodu MZ-HH, Věstníku MZ ČR částka 11/2017 ze dne 18. 10. 2017, přičemž se tak nečiní poslechem.* Uvedené vedlo KHS mj. k závěru o neprovedení žalobkyní požadované korekci na zbytkový hluk.
33. Žalovaný se posouzením předmětného znaleckého posudku nezabýval. Je pravdou, že otázku nesprávného posouzení znaleckého posudku a jaké konsekvence z toho žalobkyně pro sebe dovozuje, žalobkyně v odvolání neuvedla. Bylo to proto, že žalobkyně podala (dne 17. 8. 2023) toliko blanketní odvolání, ve kterém – kromě citace výroku napadeného rozhodnutí – uvedla pouze, že „podává obviněná v plném rozsahu v zákonné lhůtě odvolání, neboť rozhodnutí je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné. S ohledem na uvedené obviněná navrhuje odvolacímu správnímu úřadu, aby napadené rozhodnutí jako nezákonné a nepřezkoumatelné zrušil a věc vrátil nadepsanému správnímu úřadu k dalšímu řízení. Toto odvolání bude z důvodu čerpání dovolené odůvodněno do 20 dnů ode dne odeslání tohoto odvolání“. Odvolání ve lhůtě 20 dnů doplněno nebylo. Žalovaný, aniž by vyzval žalobkyni k uvedení zvláštních náležitostí odvolání podle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který se použije i na řízení o přestupku, když samotný zákon č. 250/2016 Sb. speciální úpravu náležitostí odvolání nemá, tedy aniž by žalobkyni vyzval k uvedení, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, rozhodl o věci samé napadeným rozhodnutím. Rozhodl tak, aniž by znal odvolací důvody žalobkyně. Tento postup za nesprávný, mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé a vedoucí ke jeho zrušení, považuje ustálená judikatura správních

soudů, viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017 č. j. 7 As 28/2017–23, zejména bod 15, kde se NSS odvolává na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008–30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009–53¹. V citovaném rozsudku 7 As 287/2017 byla předmětná vada posuzována rovněž v přestupkovém řízení (byť ještě podle „starého“ přestupkového zákona č. 200/1990 Sb.) a za situace, kdy tehdejší žalobce byl zastoupen advokátem a avizoval doplnění odvolání. K tomu Nejvyšší správní soud výslovně uvedl: *„Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje se závěrem stěžovatele, podle něhož byl-li žalobce ve správním řízení zastoupen právním zástupcem a v odvolání si sám stanovil lhůtu pro doplnění odvolání, kterou nerespektoval, nebyl správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu. Tento závěr není v souladu s právními předpisy a ve svých důsledcích vede též k porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010–67)“*. K uvedenému závěru, tedy k nepřipustnosti projednat blanketní odvolání v řízení o přestupku bez pokusu o jeho doplnění tak, aby správní orgán znal odvolací argumentaci, se aktuálně plně přihlásil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 2. 2025, č. j. 7 As 267/2024–38 (viz zejména odstavec 10 a zde citovaná judikatura); tato vada je konstantně podřazena pod zrušující důvod podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Již z tohoto důvodu je na nutno napadené rozhodnutí zrušit i v nyní posuzované věci.

34. I kdyby postup žalovaného nebylo lze posoudit jako procesní vadu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., bylo by napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i proto, že se v něm žalovaný k rozporům mezi závěry Zdravotního ústavu a znaleckého posudku, potažmo závěrům společnosti Labtech, nijak nevyjádřil, ačkoliv otázku správnosti posouzení výsledků měření s ohledem na vyhodnocení znaleckých závěrů, žalobkyně v řízení opakovaně namítala, též v odvolání proti právnímu rozhodnutí KHS, které vycházelo ze stejného skutkového stavu a z nezměněných podkladů pro rozhodnutí. Sporná délka trvání žalobkyní způsobeného hluku, počtu impulsů, celkového akustického tlaku a nutnosti provedení zápočtu na zbytkový hluk, je přitom vtělena do skutkové věty, když tato je založena pouze na závěrech Zdravotního ústavu, ač jak znalec, tak odborná laboratoř Labtech dospěly k hodnotám odlišným. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a protože nemá v této části oporu ve spisech [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].
35. Krajský soud nepřehlédl, že žalovaný se na straně 16 (byť v jiné souvislosti) vyjádřil ke správnosti výsledků měření hluku Zdravotním ústavem. Odkázal se na jeho vyjádření, že *„měření hluku bylo provedeno a vyhodnoceno v souladu s právními předpisy, metodikou a při vyhodnocení nedošlo k pochybení“*, o čemž žalovaný *„nemá důvod pochybovat“*. Současně uvedl, že *„zjištění impulsů se prostým poslechem neprovádí, neboť takový postup není aprobován v nařízení vlády č. 272/2011 Sb., ani v metodickém návodu“*.
36. Ani tato argumentace nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není s to odstranit z níže uvedených důvodů.
37. Jak vyplývá z vyznění KHS o záměru ustanovit znalce z 17. 2. 2020, znalec měl být ustanoven *„za účelem ověření a hodnocení impulsního hluku zaznamenaného v protokole o měření Zdravotním ústavem (...), včetně zjištění doby trvání nadlimitního impulsního hluku a*

¹ Právní věta rozsudku 1 As 4/2009 zní: *Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu z roku 2004, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

počtu impulsů, které se v nadlimitně hodnoceném časovém úseku vyskytly“. KHS tím reagovala na námitky nesprávného vyhodnocení měření provedeného Zdravotním ústavem, které žalobkyně dokládala stanoviskem odborné laboratoře.

38. KHS se po podání znaleckého posudku přiklonila k měření a jeho vyhodnocení, které provedl Zdravotní ústav, na základě jeho ujištění, že je správné. Takový postup je však logicky chybný. Je-li některý podklad rozhodnutí relevantně napadnut účastníkem řízení, pak nelze rozpor mezi napadeným podkladem a podkladem předloženým účastníkem řízení vyřešit pouze tím, že se správní orgán přikloní k sporovanému podkladu, protože si jeho autor myslí, že je správný.
39. Žalovaný i KHS nadto vychází z mylné interpretace ustanovení § 32a zákona o ochraně veřejného zdraví (citován v odstavci 29 tohoto rozsudku). Toto ustanovení sice ukládá provést měření autorizovanou osobou, pro vyhodnocení měření však autorizaci nevyžaduje; toto vyplývá již ze samotného jazykového znění tohoto ustavení a je takto nahlíženo i judikaturou (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023 č. j. 6 A 40/2022–117, bod 133: „*tento požadavek platí pouze pro osobu provádějící měření hluku*“).
40. Dále KHS i žalovaný přehlíží právní charakter Metodického návodu, kterého se Zdravotní ústav dovolává. Metodický návod je totiž závazný pouze pro správní orgány, neboť se nejedná o obecně závazný právní předpis. K jeho charakteru a závaznosti se vyjádřil i Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 4/18:

„Metodický návod 2017 sice vydal státní orgán s legislativní pravomocí, tj. Ministerstvo zdravotnictví – hlavní hygienik České republiky v úředním věstníku, avšak to z něj ještě právní předpis podléhající přezkumu podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy nečiní. Metodický návod 2017 není vydán na základě zákonného zmocnění, nýbrž vychází z nadřízenosti jeho autora, tj. Ministerstva zdravotnictví vůči adresátům pokynu plynoucí z § 80 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví. Je adresován pouze jako metodická pomůcka orgánům ochrany veřejného zdraví, zdravotních ústavů a Státního zdravotního ústavu, přičemž sjednocuje jejich postup při měření hlukové zátěže, tedy určuje pro ně (a nikoho mimo okruh ministerstvu podřízených správních úřadů) čím, jak měřit, jak hodnotit výsledky měření, jak vést protokol a vyhodnocovat výsledky tak, aby při dalších kontrolních měření byly zachovány stejné podmínky (jinak by vzniklo nebezpečí libovůle zásahu).“

41. Pokud znalec, který není adresátem metodického návodu, vyšel z jiné metodiky, nelze jeho závěry považovat za nesprávné a priori pouze proto, že jím užitý postup není zahrnut do Metodického návodu 2017, závazného pro Zdravotní ústav, KHS a žalovaného. Znalec ve svém posudku v úvodní části vysvětlil, jakou právní úpravou se řídil a na základě jakého normovaného technického postupu své závěry založil (nařízení vlády č. 217/2016 Sb. a ČSN ISO 1996-1). Odstranit případné pochybnosti o správnosti závěrů znaleckého posudku tak jen stěží bude možné dotazem Zdravotnímu ústavu, který Metodickým návodem vázán je, a k pochybnostem o správnosti jehož závěrů byl znalecký posudek zadán, byť tento postup není zcela vyloučen, pokud by například Zdravotní ústav měl vysvětlit rozdíly mezi oběma metodikami a uvést, proč jím užitá metodika právě v nyní posuzované věci vede ke správným závěrům a metodika znalce nikoliv. Takové vysvětlení však podáno nebylo. I v případě, pokud by Zdravotní ústav relevantně vysvětlil nepoužitelnost znalcem použité metodiky, zůstal by neodstraněn důvod zadání znaleckého posudku, tedy žalobkyní sporované měření, doložené výsledky laboratoře Labtech. Hodnocení důkazů primárně náleží správním orgánům, krajský soud proto pouze na okraj dodává, že vhodným postupem

by bylo pokusit se dotazem na znalce pochybnosti o užití metodice vyjasnit, popř. znalce vyslechnout či zpracovat revizní znalecký posudek.

42. Napadené rozhodnutí je vadné rovněž pro nedostatek důvodů ve vztahu k neprovedení poslechu primárního záznamu dat, ze kterého vycházel Zdravotní ústav a znalec. KHS i žalovaný jsou ve shodě v tom, že jde o důkaz bez vypovídací potence, a proto jej neprovedli. Vycházeli z názoru, že posoudit výsledky měření poslechem záznamu není možné a odkazovali se přitom na výše citované ustanovení § 32a zákona o veřejném zdraví, když ani správní orgán ani žalobkyně nejsou autorizovanou osobou. Jak soud vysvětlil výše, z § 32a zákona o veřejném zdraví vyplývá povinná autorizace toliko pro osobu, která měření provádí. Nelze z něj vyvodit, že záznam může poslechnout pouze autorizovaná osoba. Žalobkyně poslechem záznamu chtěla prokázat své tvrzení, že na záznamu není zachycen impulsní hluk vzniklý nakládkou a odjezdem aut v předmětné době a že se na něm nachází pouze hluk, který jí nelze přičítat (štěkot psa, přejezd vlaku). Směřovala tím k prokázání své argumentace, že se vytýkaného jednání nedopustila. Vzhledem k rozpornému počtu zjištění impulsů hluku, jak je zjistili Zdravotní ústav, Labtech a znalec, nelze tuto argumentaci považovat za zcela nereálnou. Nelze tedy bez dalšího konstatovat nedostatek vypovídací potence tohoto důkazu jen proto, že záznam budou poslouchat neautorizované osoby.
43. KHS a žalovaný tento důkaz za nezpůsobilý považovali rovněž z důvodu, že Zdravotní ústav měl provést eliminaci hluku, který s hlukem přičitatelným žalobkyni nesouvisí, s odkazem na to, že toto Zdravotní ústav potvrdil. Tento závěr však neobstojí. Žalobkyně totiž zjištění Zdravotního ústavu o přítomnosti a délce jí vyčítaného hluku sporovala a svá tvrzení doložila předloženými závěry odborné laboratoře Labtech a dovolávala se i závěry znaleckého posudku. Délka trvání impulsního hluku a z něj vyplývající počet impulsů je součástí skutkové věty. I když mají správní orgány za prokázané, že „*k překročení hlukového limitu došlo*“, protože to vyplývá i ze znaleckého posudku, stále zůstal neodstraněn rozpor v jeho délce, kterou správní orgány stanovily na 17,6 minut, tedy odlišně od závěrů znalce (302 vteřin) a závěrů Labtech (3,9 minut). S tímto se však správní orgány nevypořádaly a závěr proto nemá oporu ve spise.
44. Vzhledem k tomu, že z výše uvedených důvodů nemá vytýkaný skutek oporu ve spise, nelze vypořádat další žalobní námitky, neboť tyto se od správného zjištění žalobkyni přičitatelného vysoce impulsního hluku odvíjejí. To platí pro námitku neprovedení korekce na zbytkový hluk. K tomu se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil. V prvostupňovém rozhodnutí Krajská hygienická stanice uvedla, že nemá pochybnost o výši naměřené hodnoty hluku ani zbytkového hluku, a proto provedenou namítanou korekci neprovedla. Žalobní námitka vychází z hodnoty hladiny impulsního hluku 39,9 dB, kterou zjistil znalec, a z nejnižší hodnoty zbytkového hluku 29,9 dB. Korekce na zbytkový hluk (tedy hluk, který nepůsobí měřený zdroj hluku, ale jiné zdroje hluku v pozadí) se neprovádí v případě, pokud je odstup (rozdíl) mezi hlukem posuzovaného stroje a zbytkovým hlukem nižší než 10 dB. Pro posouzení žalobní námitky je tedy stanovení žalobkyni přičitatelné výše vysoce impulsního hluku stěžejní, což však dosud nebylo přezkoumatelně stanoveno.
45. Nelze rovněž vypořádat námitku nesprávného měření zbytkového hluku, neboť nebyl měřen ve stejném čase a na místě, kde byla mimořádně odkloněna doprava. Ani k tomuto se totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil a není zde tedy argumentace, kterou by mohl krajský soud posoudit. Žalovaný toliko zopakoval stanovisko KHS, že měření zbytkového hluku bylo provedeno v akustickém stínu z důvodu nemožnosti odstavit

technologii výroby, a že doba měření byla stanovena správně. K žalobkyní uplatněným námitkám ohledně místa se tak ani jeden správní orgán nevyjádřil, protože námitka směřovala nikoliv k tomu, že nebylo možné zastavit provoz v žalobkynině provozovně, ale k nevhodné volbě místa, kde měření proběhlo. Co se týče doby, zde není argumentace žalovaného žádná. KHS k námitkám žalobkyně uvedla, že u posuzovaného zdroje hluku byla naměřena ekvivalentní hladina akustického tlaku posuzovaného v době 0:20-1:20 hod. a „činí 47,3 dB a je tedy o více než 10 dB vyšší než ekvivalentní hladina akustického tlaku zbytkového hluku, která je rovna 36,5 dB měřena v době odpovídající tomuto času“. Jak krajský soud ověřil v protokole o měření Zdravotního ústavu, časové intervaly měření MM1 (hluk zdroje) a MM1 (zbytkový hluk) nejsou stejné. V protokole se nachází dvě tabulky, hodnota 47,3 je stanovena pro měření hluku zdroje pro dobu 0:20-1:20, nicméně v předchozí tabulce je čas měření uveden v pěti hodinových intervalech od 22.01 do 3.01. Zbytkový hluk je uveden pouze v první tabulce, kde jsou údaje z pěti intervalů, nestejně dlouhých, z nichž ani jeden neodpovídá intervalu 0:20 až 1:20. Do uvedeného zasahuje údaj v době 0:36- 0:40, kde je hodnota akustického tlaku 36,5 dB. U měření zbytkového tlaku však není ani jeden časový interval hodinový, jde o údaj pouze čtyřminutový a ostatní časové intervaly se posuzované době ani nepřibližují. Bez argumentace žalovaného, který by na žalobkyninu námitku vznesenou ve správním řízení reagoval, tak nelze ani žalobní námitku posoudit. Totéž platí o námitkách týkajících se fotografie, jež je přílohou protokolu o měření a fotografie mikrofону.

46. Co se týká náhrady nákladů na zjištění závady, žalovaný odkázal na ustanovení § 97 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví a dospěl k závěru, že jsou splněny kumulativní podmínky pro jeho aplikaci. K jejich výši se však nevyjádřil, neboť pouze odkázal na vyčíslení, které předložil Zdravotní ústav. Žalobkyně však vznesla konkrétní námitky k účtované výši, k čemuž se žalovaný nevyjádřil, i v této části je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

47. Krajský soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, skutek nemající oporu ve správním spise a pro procesní vady, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí, jak bylo podrobně popsáno výše, tedy pro vady podle § 76 odst. 1 písm. a) b) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
48. Vzhledem k tomu, že v řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, vzniklo jí v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, a dvakrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejího práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením

§ 160 odst. 1, občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. ledna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Gottwaldem ve věci

žalobkyně: **BIVOJ a.s.**
sídlem Jateční 2884/23a, 746 01 Opava
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Bílým
sídlem Veleslavínova 252/5, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2023, č. j. MZDR 26784/2023-3/PRO, ve věci přestupku na úseku ochrany před hlukem, o opravě rozsudku,

takto:

- I. Odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 25 A 14/2023 – 47 ze dne 23. ledna 2025 **se opravuje** v odstavci prvním tak, že místo údaje „§ 95g odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb.“ se uvádí správné ustanovení „§ 92g odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb.“
- II. **Zamítá** se návrh žalovaného na opravu vyhlášení rozsudku.

Odůvodnění:

1. Při zpracování ve odůvodnění výše uvedeného rozsudku došlo k písařské chybě, spočívající v chybě uvedeném ustanovení §95g odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. místo správného § 92g odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. Vzhledem k tomu, že jde o zjevnou chybu v psaní, předseda senátu na návrh žalovaného tuto chybu opravil, jak je uvedeno vy výroku I. tohoto usnesení, v souladu s § ust. § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).
2. Žalovaný navrhl opravu data vyhlášení rozsudku. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění rozsudku je uveden mj. odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 2678/2024-38 z 5. 2. 2025, má žalovaný za to, že rozsudek musel být vyhlášen jiný den. Tak tomu však není a datum vyhlášení rozsudku je uvedeno správně. Je pravdou, že rozsudek Nejvyššího správního soudu je data pozdějšího, než vyhlášený rozsudek. Jak vyplývá z jeho odůvodnění, byl zde zmíněn při vyhotovování písemného vyhotovení rozsudku jako nejaktuálnější judikatura Nejvyššího správního soudu, která se hlásí k dřívější judikatuře Nejvyššího správního soudu, na které je rozhodnutí vystavěno. Nejde tedy ani o chybu v psaní, ani o chybu v počtech, ale o vědomý postup soudu. Z tohoto důvodu soud návrh žalovaného zamítl (výrok II. tohoto usnesení).

Poučení:

Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Ostrava 3. dubna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje